

Η ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΜΑΣ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΑΣ

Την Δευτέρα 20-7-2009, ανήμερα του Αη-Λιά είχαμε την ιδιαίτερη τιμή και χαρά, να έρθει στο χωριό μας επίσημα, για πρώτη φορά ο ποιμενάρχης μας. Βέβαια μας είχε ξανατιμήσει, με αφορμή τα αποκαλυπτήρια της προτομής του ήρωα «Λάμπρου Νικολάου» και μας είχε υποσχεθεί ότι με την πρώτη ευκαιρία θα τον ξαναείχαμε κοντά μας, για να λειτουργήσει στον ναό του πολιούχου μας και προστάτη μας «Προφήτη Ηλία».

Το πρωινό της Δευτέρας 20-7-2009 όταν οι καμπάνες χτύπησαν χαρμόσυνα και πρόβαλλε το γελαστό πρόσωπο του ποιμενάρχη μας η χαρά μας έγινε ανεκλάλητη και σύσσωμο το εκκλησίασμα μετά του τιμίου πρεσβυτερίου βγήκαμε να τον υποδεχτούμε. Η είσοδος του λάμπρυνε την πανήγυρη μας και η μυσταγωγία που ακολούθησε ήταν κάτι το ξεχωριστό. Συλλειτουργήσαν μαζί του ο Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης Εμμανουήλ Σιγάλας, ο Οικονόμος πατήρ Ιωάννης Κ. Κόλλιας, ο ιερέας Πατήρ Γεώργιος Μελισσάρης και πατήρ Ιωάννης Μελισσάρης από τις Θεσπιές, ο διάκονος Δανιήλ Στέφας και βέβαια ο δικός μας Παπαγιάννης. Επίσης ο μικρός -ρασοφόρος- Αναγνώστης, Ανδρέας Ι. Κόλλιας. Σε κάποια στιγμή μπήκε στο ναό ο Παπατέλειος, -ο γεροντάς μας, ο γέροντας όλων μας που μας αρκεί που το βλέπουμε και όταν ανταμώνουμε τα βλέμματά μας αισθανόμαστε ότι μας δίνει την ευχή του, ΕΥΧΗ που μας δίνει δύναμη και κουράγιο για να βαδίσουμε στην ζωή που αμέσως κατευθύνθηκε προς τον Σεβασμιώτατο για να πάρει

την ευχή. Ο Δεσπότης μας κατέβηκε από τον θρόνο του, τον αγκάλιασε, τον φίλησε, τον ασπάστηκε, τον τίμησε και του ζήτησε να συλλειτουργήσουν, οι στιγμές ήταν συγκινητικές και για όσους της έζησαν αποτελούν εφόδια ζωής. Η Θεία Λειτουργία προχωρούσε και οι καλλικέλαδοι Πρωτοψάλτες Δημήτριος Ανανίκας δεξιά και Εμμανουήλ Τζιράκης-Καθηγητής της Θεολογικής-αριστερά, με τα βυζαντινά μέλη μας ανύψωσαν πνευματικά και μας προσέφεραν στιγμές κατανυκτικές μέσα στον περιλάμπρο και ανθοστόλιστο ιερό ναό.

Στην χορεία των ιερέων προστέθηκε και ο Παπα-Κώστας Κάτσιος, εφημέριος του Μαυροματιού, συμπροσευχούμενος με τον Παπατέλειο μέσα στο ιερό Βήμα. Επίσης το παρών έδωσαν, ο δήμαρχός μας κ. Χρίστος Πελώνης, ο αντιδήμαρχος κ. Σωτήριος Δρίτσας, ο πρόεδρος του Τ.Σ. κ. Ευάγγελος Νικολάου και οι Λεονταρίτες δημοτικοί σύμβουλοι κ. Χαρίτος Πετρούλιας και κ. Ιωάννης Κόλλιας.

«ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΠΡΟΒΛΗΤΟΥ, ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ, ΤΗΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑ, ΗΜΩΝ ΔΕ ΠΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΜΕΝΑΡΧΟΥ, ΠΟΛΛΑ ΤΑ ΕΤΗ»

Ήταν η στιγμή που ο ποιμενάρχης μας πρόβαλλε στην Ωραία Πύλη και μας ευλόγησε όλους μαζί, μα και τον καθένα ξεχωριστά. Λίγο πριν το τέλος Ο Διδάκτωρ της Ιστορίας και συγχωριανός μας κ. Νικόλαος Κόλλιας, πήρε τον λόγο και μέσα στον κατάμεστο από κόσμο ναό προσφώνησε τον Ποιμε-

νάρχη μας: «Σεβασμιώτατε! εκ μέρους όλων των Λεονταριτών όπου γης, των ενοριτών και των ευσεβών προσκυνητών, σας καλωσορίζω στο χωριό μας και σας ευχαριστούμε για την τιμή που μας κάνετε σήμερα ανήμερα του Αη-Λιά στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό μας του Προφήτη Ηλία, να σας έχουμε κοντά μας να μας ευλογείτε και να μας αγιάσετε. Σεβασμιώτατε! ο προκατόχος σας και νυν Αρχιεπίσκοπος Αθηνών κ.κ. Ιερώνυμος έκανε πολλά και σημαντικά έργα. Το σημαντικότερο είναι ότι με την βοήθεια του Θεού, με την Χάρη του Θεού, σας άφησε διάδοχο, άξιο διάδοχο και συνεχιστή του έργου του στην Ιερά και ιστορική Μητρόπολή μας. Σεβασμιώτατε! Η φήμη σας προηγείται της παρουσίας σας. όλοι γνωρίζαμε τον Ηγούμενο της Ιεράς και ιστορικής Μονής του Οσίου Λουκά, με το χαμογελαστό πρόσωπό του, την ταπεινότητά του και την απλότητά του.....» Στην αντιφώνησή του ο Σεβασμιώτατος είπε: «.....Ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια, τα οποία αν είχα την δύναμη να τα σταματήσω θα το έκανα. Είναι η μεγάλη σας αγάπη που σας κάνει και τα βλέπεται έτσι...» για να συνεχίσει με ένα μεστό αλλά και λιτό κύρηγμα για τον Άγιο μας, τον Προφήτη Ηλία. Εντύπωση μας έκανε ο πολύ ιδιαίτερος και ξεχωριστός τρόπος που ο ποιμενάρχης μας κρατούσε τον χρόνο, την κλεψύδρα της ομιλίας του. Μετά το «Δι ευχών...» ζητήσαμε να φωτογραφίσουμε τον ποιμενάρχη μας με την χορεία των ιερέων, για να θυμόμαστε το γεγονός αλλά και για να βάλουμε την

στη σελ. 4

<http://leontari-thivon.blogspot.com>

Από τη σοφία του λαού μας

«Την ξένη γνώμη αγροίκα την και την δική σου κράτει. Κι εκείνη που σε ωφελεί με δαύτηνε περπάτει!!!»

Η παροιμία αυτή λέγεται, όταν για κάποιο ζήτημα έχουμε πολλές γνώμες και απ' αυτές πρέπει να κρατήσουμε τη μία και την καλύτερη.

Κάθε άνθρωπος έχει τη γνώμη του για ένα ή περισσότερα ζητήματα που προκύπτουν. Η γνώμη του ανθρώπου διαμορφώνεται από πολλούς παράγοντες.

Από τον χαρακτήρα του, την αγωγή της οικογένειάς του, την παιδεία που έχει πάρει από το σχολείο και την κοινωνία γενικότερα, από τα βιβλία που έχει διαβάσει ή διαβάζει, από την σχέση του με τον Θεό και το θέλημά Του και από πολλά άλλα.

Αυτή τη γνώμη του λοιπόν ο άνθρωπος θέλει να την εκφράσει.

Κάποτε θέλει και να την επιβάλλει, γιατί πιστεύει ότι η δική του γνώμη είναι η σωστή. Είναι αλάνθαστη. Η εφαρμογή της θα είχε πιο καλό αποτέλεσμα, στη συνέχεια κάποιου ζητήματος.

Η τακτική αυτή ισχύει για όλους τους ανθρώπους και φυσικά για τον καθένα από μας. Άλλοτε εκφράζουμε τη γνώμη μας για θέματα κάποιου άλλου κι άλλοτε δεχόμαστε τη γνώμη κάποιου τρίτου για δικό μας θέμα.

Ο λαός λοιπόν με τη σοφία της πείρας του μας δίνει μια συμβουλή μέσα από την παραπάνω πα-

ροιμία.

Πρόσεξε μας λέει: Μην απορρίπτεις αсуζητητή τη γνώμη του άλλου. Άκουσέ την. Συζήτησέ την μαζί του.

Σκέψου την απ' όλες τις μεριές. Υπογράμμισε τα υπέρ και τα κατά, τις συνέπειες δηλαδή που θα 'χει η εφαρμογή της.

Από την άλλη μεριά καλοσκέψου και τη δική σου τη γνώμη.

Μην τη θεωρείς αλάνθαστη.

Ζύγισέ την απ' όλες τις μεριές και κρίνε την, όπως θάκανες και για την γνώμη κάποιου τρίτου.

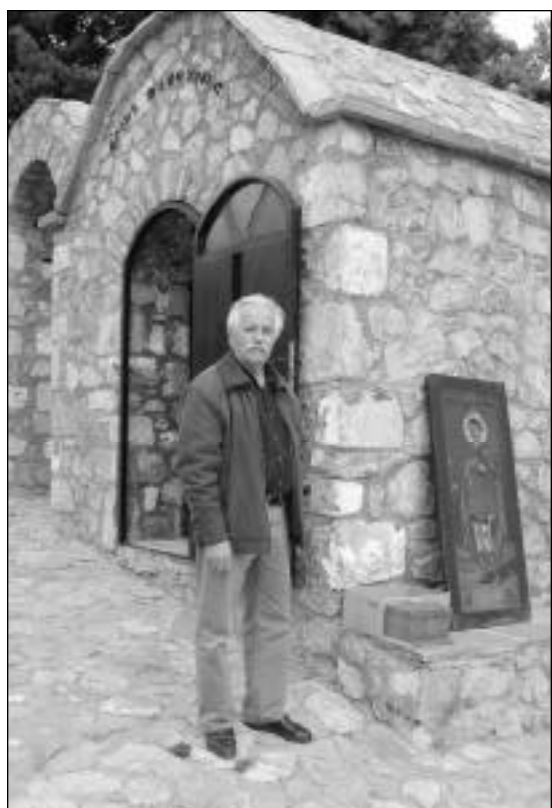
Η διαδικασία αυτή, όταν μάλιστα πρόκειται για σοβαρά θέματα, θέλει πολλή προσοχή, προσευχή και φωτισμό από το Άγιο Πνεύμα. Σίγουρα πρέπει να καταλήξεις στη μία ή στην άλλη γνώμη.

Κι αφού καταλήξεις, θ' ακολουθήσεις τη γνώμη, που αποφάσισες, γιατί αυτή θα σε ωφελήσει στη ζωή σου.

Τέτοιες γνώμες που έχουν θέση συμβουλής, συμπαράστασης, αγάπης, δεχόμαστε από τους γονείς μας, τους δασκάλους, τους καλούς φίλους, τον πνευματικό μας. Στα μεγάλα και δύσκολα σταυροδρόμια της ζωής μας η γνώμη τους είναι όχι απλώς χρήσιμη, αλλά αναγκαία και απαραίτητη.

Ας μάθουμε λοιπόν την παροιμία και να την εφαρμόζουμε στις ανάλογες περιπτώσεις.

Τασούλα Δημητρίου-Φυσέκη
Δασκάλα

Πάνε πέντε χρόνια από τα θνανοίξια (27-8-2004) του Αγίου Φανουρίου στο Χαρμάτι. Στην φωτογραφία εικονίζεται ο επίσκοπος κ. Κωνσταντίνος Νικολάου με την εικόνα του Αγίου Φανουρίου. Η αγιογραφία του Αγίου Φανουρίου είναι έργο του «ΠΑΝΑΓΟΣ Χ. ΚΟΛΛΙΑΣ ΕΠΟΙΕΙ ΤΟ ΑΛΕΖ-ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΠΕΦΥΚΑ ΘΕΟΥ ΔΩΡΟΝ» και «ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ ΣΟΦΙΑΣ ΛΑΜΠΡΟΥ-ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΥ ΔΙΑΔΕΚΑΛΙΣΣΗΣ-ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΩΤΗΡΙΑΝ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ».

ΠΕΡΑΣΑΝ ΣΤΑ ΑΕΙ ΚΑΙ ΤΕΙ - 2009

1. Χατζή Σοφία του Κωνσταντίνου και της Χρύσας, ΙΑΤΡΙΚΗ ΑΘΗΝΩΝ, (19.617), πρώτη στο 8ο Λύκειο Αμαρούσιου.

2. Βυλλιώτη Αικατερίνη του Δημητρίου και της Μαρίας, ΙΑΤΡΙΚΗ ΑΘΗΝΩΝ, πρώτη στο 7ο Λύκειο Παλ. Ψυχικού.

3. Καραγιάννη Γεωργία του Ιωάννη και της Χριστίνας, ΥΠΑΞΙΟΜΑΤΙΚΩΝ ΔΙΟΙΚ. ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ (ΣΥΔ), πρώτη

στο Λύκειο Θεσπιών, απόφοιτη του Δημοτικού Σχολείου Λεονταρίου.

4. Ζαφείρη Αικατερίνη του Γεωργίου και της Σταυρούλας, ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΚΡΗΤΗΣ.

5. Φροσυνός Ιωάννης του Γεωργίου και της Χαρίκλειας Β. Πετρούλιας, ΜΗΧΑΝΟΛΟΓΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ,

6. Τοπτσίου Ευαγγελία, ΛΟΓΣΤΙΚΗΣ ΤΕΙ ΛΑΡΙΣΑΣ.

Τους ευχόμαστε ολόψυχα ΚΑΛΗ ΠΡΟΟΔΟ και να τους καμαρώσουμε μια μέρα όπως επιθυμούν.

ΗΛΙΑΣ ΑΝ. ΦΡΟΣΥΝΟΣ
1921-2009

Ο Ηλίας Αν. Φροσυνός ανήκε στην γενιά εκείνη των Ελλήνων που η έννοια της θυσίας, της φιλοπατρίας, της οικογένειας, της ορθοδοξίας και της ανιδιοτελούς προσφοράς, ήταν τρόπος ζωής. Αυτή ακριβώς την παρακαταθήκη αφήνει με την ζωή του, πρώτα στα παιδιά του αλλά και σε όλους εμάς που τον γνωρίσαμε ο Ηλίας Ανστ. Φροσυνός.

Προσφορά και θυσία για την πατρίδα ήταν η συμμετοχή του στις πολεμικές επιχειρήσεις κατά την διάρκεια του αδελοφροκτόνου Εμφυλίου πολέμου όπου με πράξεις ηρωικές για τις οποίες και τιμήθηκε από την πατρίδα με μετάλλιο, αλλά και προβιβάσθη στον βαθμό του Λοχία «επ' ανδραγαθία». Σε όσους από εμάς είχαμε επισκεφθεί το σπίτι του θυμόμαστε την φωτογραφία του με στρατιωτική ενδυμασία, την οποία είχε επί μακρόν συμπολεμιστής του στο δικό του σπίτι στην Αθήνα και οποίος όπως εδιηγείτο χρωστούσε την ζωή του, στον ηρωισμό του Ηλία Α. Φροσυνού.

Η ζωή του χαρακτηρίζεται από μια συνεχή προσφορά προς την οικογένειά του. Τίποτα προσωπικά για εκείνον, όλα για την οικογένεια, για τα παιδιά του, για το σπιτικό του. Ζώντας μια ζωή λιτή, αλλά γεμάτη από τις οικογενειακές χαρές, μια ζωή απλή, αλλά πλούσια από το συναίσθημα της αγάπης που απλόχερα χάριζε με το γαλήνιο βλέμμα του σε όποιον τον συναντούσε.

Ο Ηλίας Αν. Φροσυνός γεννήθη-

κε, μεγάλωσε και έζησε όλη του την ζωή στο χωριό μας το Λεοντάρι Θηβών. Δεν χρειάστηκε, δεν ένοιωσε την ανάγκη και δεν προσπάθησε να βρεί την ειρήνη και την ηρεμία κάπου αλλού. Γιατί είχε βρεί την χαρά και την γαλήνη στα απλά, σίγουρα αλλά και σταθερά πράγματα, στις διαχρονικές και αναλλοίωτες αξίες. Αξίες που δεν τις διδάχθηκε στο σχολείο, αλλά του τις έμαθε η ίδια η ζωή, που είναι και ήταν στοιχείο της παράδοσης μας, κυρίως χαρακτηριστικό της γενιάς του. Αυτή η εσωτερική ειρήνη και γαλήνη που είχαν και οι περισσότεροι άνθρωποι της γενιάς του αποτυπώνονταν σε εκείνον καλύτερα από τον καθένα. Η Ολύμπια ηρεμία του, ήταν κάτι που δεν το προσπερνούσες, δεν σε άφηνε αδιάφορο.

Έφυγε πλήρης ημερών, αφήνοντας πίσω την αγαπημένη του σύζυγο Γιούλα, τα δύο του παιδιά Αναστασία και Ιωάννη, την νύφη του Αναστασία, και τα δυο του εγγονάκια, την Ειρήνη και τον Ηλία, από τους οποίους έτυχε και της σημαντικής περιθάλψεως του, για όσο καιρό ήταν ανάγκη. Το κενό είναι δυσαναπλήρωτο αλλά η παρακαταθήκη που άφησε και είναι η ίδια του η ζωή, μεγάλη.

Ευχόμαστε να είναι αιωνία του η μνήμη στην μνήμη του Θεού, και εμείς όλοι μας να ζήσουμε να τον θυμόμαστε και τα χρόνια του να πάρουμε.

Παναγιούλα Αρ. Δημητρίου

ΠΟΛΛΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΕΡΓΕΣΙΝ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΕΙΣ ΛΕΟΝΤΑΡΙΟΝ

ΛΕΟΝΤΑΡΙΟΝ, Μάιος, (του ανταποκριτού μας)

- Το χωριόν μας στερείται παντελώς διδασκάλου.

Είς τās συνεχείς επικλήσεις του κ. Νομάρχου ευγενείς κάτοικοι συνεκινήθησαν, και δεν ήσαν πλούσιοι αυτοί, αλλά μέσοι αγρόται βιοπαλαιόντες αγωνιζόμενοι συνεχώς διά την αυτάρκειαν εις αγαθά των οικογενειών των.

Και να μόλις πρό 5 ημερών ο Πρόεδρος της Κοινότητος Λεονταρίου επισκέπτεται τον Νομάρχην και με δάκρυα εις τους οφθαλμούς από μεγάλην συγκίνησιν του επιδίδει το υπ' αριθ. 5773/104, 1953 δωρητήριον συμβόλαιον,

οπερ συνετάγη ενώπιον του Συμβολαιογράφου Θεσπιών Δημητρίου Πάλη, διά του οποίου οι Λουκάς Δ. Σπανός

Σεραφ. Δ. Σπανός, Πλούτ. Λ. Βενιζέλος, Ελένη Χήρα Κ. Γεωργίου, Αθαν. Δ. Βενιζέλος, Παν. Κ. Χατζής,

Σωτ. Π. Βενιζέλος, και Γεώργιος Βρακάς εδώρυσαν γήπεδον μεγάλης εκτάσεως εις κεντρικωτάτην θέσιν της Κοινότητος ίνα χρησιμεύση δι' ανέργων διδασκάλου

Συνεχίζων ο Πρόεδρος είπεν εις τον κ. Νομάρχην : « είμεθα όλοι έτοιμοι τώρα και με την συγκομιδήν των προϊόντων

μας εκτού υστερήματος θα συγκεντρώσωμεν το ποσόν και θ' αναγείρωμεν και ημείς Σχολείον διά τα παιδιά μας . Είμεθα άξιοι και δραστήριοι, μας διαπνέει ενθουσιασμός και πίστις και είμεθα βέβαιοι ότι θα τερματίσωμεν επιτυχώς»

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Π.

ΘΕΜΕΛΙΩΣΙΣ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ, 22-01-1956

Στιγμιότυπον από την τελετήν θεμελιώσεως του νέου Δημοτικού Σχολείου Λεονταρίου – Θεσπιών, την οποίαν ετίμησαν δια της παρουσίας των ο νομάρχης κ. Μήλιος, οι πρόεδροι των γειτονικών κοινοτήτων και οι τοπικοί αστυνομικοί αρχαί.

ΚΑΣΚΑΒΕΛΙΟΤΙΚΑ

Γράφουν οι κασκαβελαίος και αταίριαστος

ΜΑΡΙΑ Γ. ΑΓΓΕΛΟΥ

«Ορμώμενη εκ του Λεονταρίου Θηβών...εις του πτυχιούχους της Λογιστικής...επιτυχώς ενεκρίθη.» Η Μαρία Αγγέλου του Γεωργίου και της Αθανασίας, μετά τετραετείς σπουδές πήρε το πτυχίο της από το τμήμα ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ του ΤΕΙ ΠΑΤΡΩΝ. Μια δική μας νέα κοπέλα γέννημα και θρέμμα του Λεονταρίου, μας δίνει

χαρά όταν την βλέπουμε να προσδεύει, να παίρνει το πτυχίο της και με αυτό εφόδιο να βγαίνει στην ζωή. Τα συγχαρητήρια μας, τα συγχαρητήρια όλων μας, μα και οι καλύτερες ευχές μας, είναι δεδομένες τώρα που την βλέπουμε να ανοίγει τα φτερά της για να πετάξει όσο ψηλά επιθυμεί. Θέλουμε όμως να σταθούμε και στους γονείς της, τον Γιώργο και την Αθανασία, σίγουρα έχουν και αυτοί ένα μερτικό στην επιτυχία...οι κόποι τους δεν πήγαν χαμένοι. Μπράβο Μαρία. ΚΑΛΗ ΠΡΟΟΔΟ – ΚΑΛΗ ΤΥΧΗ – ΚΑΛΗ ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ!!!

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΛΕΟΝΤΑΡΙΟΥ

Για μια ακόμη φορά απόφοιτος από το σχολείο μας πήρε την πρωτιά στο Λύκειο Θεσπιών. Αυτό το γεγονός πρέπει να μας προβληματίσει για το εάν πρέπει να κλείσει ή γενικώτερα να κλείνουν τα μικρά σχολεία. Η Γεωργία Καραγιάννη, μας δήλωσε ότι η πρωτιά της οφείλεται και στην δουλειά που έγινε και γίνεται στο σχολείο μας.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ε. ΚΟΛΛΙΑΣ

Ο αγαπητός σε όλους μας Νίκος, μας χαροποίησε όλους όταν μάθαμε ότι εκλέχθηκε πρόεδρος στον μεγαλύτερο επιστημονικό φορέα του νομού μας, την ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΒΟΙΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ. Ευχόμαστε καλή επιτυχία στο έργο του, κουράγιο και δύναμη, διότι ξέρουμε ότι τον περιμένει πολύ δουλειά με το συνέδριο που ετοιμάζει η Ε.Β.Μ.

ΦΩΤΙΑ

Την Τετάρτη 19-8-2009, ο συνδυασμός του πολύ δυνατού αέρα και της φωτιάς που εκδηλώθηκε στο χωριό μας, απείλησε σπίτια και αποθήκες. Η φωτιά κατέκαψε όλη την νοτιοανατολική πλευρά του χωριού. Με τις υπεράνθρωπες προσπάθειες της Πυροσβεστικής αλλά και των κατοίκων ευτυχώς δεν είχαμε μεγάλες υλικές ζημιές. Ένας συνάνθρωπός μας όμως από τις Θεσπιές, δυστυχώς έχασε την ζωή του όταν του τρακτέρ που οδηγούσε ανετράπη, στην προσπάθειά του να εμποδίσει την εξάπλωση της φωτιάς.

ΑΘΛΗΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΛΕΟΝΤΑΡΙΟΥ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1976

Μετά την πρώτη συνάντηση στις 29-6-09 που έγινε στο ιατρείο του χωριού, ξύπνησε από την χειμερία νάρκη που είχε πέσει, η ομάδα του χωριού μας. Βγήκε και προεδρείο που αποτελείται από τους: ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Βρακάς Σπύρος τ. Δημήτριου, ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: Χρήστου Λουκάς τ. Λουκά, ΓΕΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: Χατζής Σεραφείμ τ. Τριαντάφυλλου, ΕΙΔ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: Κολλώνας Απόστολος τ. Αθανασίου, ΤΑΜΙΑΣ: Σπανός Χρήστος τ. Δημητρίου, ΓΕΝ. ΑΡΧΗΓΟΣ: Γκιζιώτης Κωνσταντίνος τ. Παύλου, ΕΦΟΡΑΣ: Κόλλιας Αναστάσιος τ. Γεωργίου, ΜΕΛΗ Βρακάς Γεώργιος τ. Ιωάννη, Μακρής Ευάγγελος τ. Λεωνίδα. Επίσης η ομάδα με τις δυο εκδη-

ΕΝΙΣΧΥΣΑΝ

ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΜΑΣ

Τασούλα Δημητρίου-Φυσέκη

20 ΕΥΡΩ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΜΑΣ ΨΑΧΝΕΤΕ

❖ ΤΟ ΠΟΛΥΑΝΔΡΙΟΝ (και παλαιά τεύχη) μπορείτε να το βρείτε στο ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ ΟΠΑΠ, του χωριού μας, του Γεωργίου ΑΓΓΕΛΟΥ.

❖ Επίσης αποστέλλεται άμεσα ηλεκτρονικά, αρκεί να μας το ζητήσετε στην ηλεκτρονική μας διεύθυνση: kaskaveli1@yahoo.gr και ταχυδρομικά αρκεί να μας γνωρίσετε την ταχυδρομική σας διεύθυνση.

❖ Παρακαλούμε να δηλώνετε τα ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ (Γάμοι, κηδείες, γεννήσεις, βαφτίσεις κ.λ.π.) στην εφημερίδα μας, διότι πολλές φορές δεν πληροφορούμεθα τα γεγονότα, ιδιαίτερα αν τελούνται εκτός χωριού.

λώσεις που έκανε, στην καφετέρια και το Σάββατο 22-8-2009 στο σχολείο, όχι μόνο μας διασκέδασε αλλά έγινε πόλος έλξης της νεολαίας, που αυτό είναι και το ζητούμενο. Να στρέψει την νεολαία και στον αθλητισμό, την υπακοή σε κανόνες, να τους μάθει να συνεργάζονται, να αγωνίζονται για την νίκη, αλλά και να ξέρουν να χάνουν. Σκοπός της ομάδας πρωτίστως θα πρέπει να είναι το «ΕΥ ΑΓΩΝΙΖΕΣΘΑΙ», και μετά ο πρωταθλητισμός. Θα είναι μέγα λάθος να κυριαρχήσει η τακτική του Μακιαβέλι «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα» ή καλύτερα η κατάκτηση της πρωτιάς τα επιτρέπει όλα, διότι η χρήση αθέμιτων μέσων οδηγεί και σε αθέμιτες συμπεριφορές. Σε κάθε περίπτωση η στήριξη όλων μας, στην ομάδα είναι δεδομένη.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΩΝ

Πλούσιο σε εκδηλώσεις και με πολύ πετυχημένες εκδηλώσεις ήταν η παρουσία του συλλόγου των ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ. Ιδιαίτερα πρέπει να αναφερθούμε στην εκδήλωση που έγινε.... «Την Παρασκευή 4-9-2009 στην πλατεία του χωριού μας ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΩΝ διασκέδασε τους μικρούς μας φίλους με το ΚΟΥΚΛΟΘΕΑΤΡΟ ΛΑΜΙΑΣ της κ. Ξηρομερίτη και το έργο Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΠΟΝΤΙΚΟΥΛΑΣ. Η πρωτοβουλία του συλλόγου "έγραψε", και δεν θα μπορούσε να ήταν διαφορετικά όταν η προεδρός του είναι η νηπιαγωγός κ. Γιώτα Μακρή. Η πιτσιρικάριά του χωριού μας αλλά και των άλλων χωριών το καταχάρηκε. Βαβαίως στο φιλοθέαμον κοινό ήταν και οι γιαγιάδες και οι παπούδες. Στο τέλος της παράστασης ο σύλλογος κέρασε τους μικρούς μας φίλους χυμό και κρουασάν.» Επίσης επιτυχής ήταν και η καθιερωμένη πλέον εκδήλωση στο ΧΑΡΜΑΤΙ, στις 5-9-2009. Φέτος μας ψυ-

χαγωγήσαν τόσο οι "BLOW OF SPRING", τοπικό νεανικό ροκ συγκρότημα, όσο και οι ΚΟΜΗΤΕΣ, συγκρότημα με ιστορία, στο οποίο συμμετείχε και ο Λεονταρίτης Σωτήρης Χ. Κόλλιας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

Άλλη μια μεγάλη δωρεά έγινε για την αποπεράτωση του Π.Κ. Η Τασούλα Δημητρίου-Φυσέκη (Δασκάλα), προσέφερε 2.000 ΕΥΡΩ, στην μνήμη του συζύγου της Δημητρίου Φυσέκη (Δάσκαλου). Το εκκλησιαστικό συμβούλιο θερμά την ευχαρίστησε, μάλιστα ο Παπαγιάννης, τέλεσε και τρισάγιο στην μνήμη του.

ΤΟ ΠΟΛΥΑΝΔΡΙΟΝ

ΙΟΥΝΙΟΣ, ΙΟΥΛΙΟΣ & ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2009 (11-9-2009) - ΕΤΟΣ 40Ν - ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΑΡΙΟΥ ΘΕΣΠΙΩΝ – ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ:

ΑΣΤΙΚΗ ΜΗ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

«ΤΟ ΠΟΛΥΑΝΔΡΙΟΝ»

ΕΔΡΑ: Καλλιστράτους 54, ΤΚ. 15771, Ζωγράφου,

τηλ. 210 7754441, 22620 65797, 6974191736.

Email: kaskaveli1@yahoo.gr

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ: Νικόλαος Ι. Δημητρίου

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ:

Φροσυνός Ιωάννης τ. Ηλία

Σε αυτό το τεύχος συνεργάστηκαν οι:

Πατήρ Ιωάννης Κ. Κόλλιας, Δημητρίου Νικόλαος τ.Ι, Φροσυνός Ιωάννης τ. Ηλία, Κούλα Κόλλια, Ελένη Λιούση, Πανταζής Ιωάννης, Ελένη Σπύρου, Τασούλα Δημητρίου-Φυσέκη, Παναγιούλα Αρ. Δημητρίου.

Πολύτιμη ήταν η δόθηκεια που πρόσφεραν, γι' αυτό και τους ευχαριστούμε οι:

Ο ιερέας του χωριού μας Παπαγιάννης Αθανασίου, η γραμματέας του χωριού μας Σωτηρία Κόλλια, οι δασκάλες του χωριού μας κ. Αικατερίνη Σολωμού και Σταυρούλα Βέργο, η Βάσω Δημητρίου, η Στέλλα Χατζή-Γρίλ-λια.

Το ιστολόγιό μας είναι:

<http://leontari-thivon.blogspot.com>

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Γ. Ζώρζος, Μεσολογγίου 10, τηλ. 210 3301600

Δημοτικό Σχολείο Λεονταρίου

β' μέρος Τα δύσκολα χρόνια της Κατοχής

Ετσι φτάσαμε στα δύσκολα χρόνια της Κατοχής. Τότε πληρώνονταν οι δάσκαλοι ανά 10ήμερα, 5ήμερα αλλά ακόμα και 3ήμερα και 2ήμερα σε εκατομμύρια και δισεκατομμύρια της Κατοχής που δεν είχαν καμιά αξία. Ετσι οι περισσότεροι έφυγαν από τα χωριά που υπηρετούσαν και γύρισαν στα μέρη καταγωγής τους για να επιζήσουν.

Το μόνο σχολείο που συνέχισε να λειτουργεί στην περιοχή μας ήταν του χωριού μας, με μόνη δασκάλα την κ. Λάμπρου. Λειτουργήσε όλο το διάστημα της Κατοχής με πάρα πολλά παιδιά διότι είχε και τα παιδιά των γύρω χωριών, Ερημοκάστρου, Νεωχωρίου, Παλαιοπαναγιάς, Μαυροματίου κ.α. Η κ. Λάμπρου τότε, με την προτροπή του προϊσταμένου της, δέχθηκε όλα αυτά τα παιδιά και τα κράτησε συνεχώς μέχρι να ξαναλειτουργήσουν τα σχολεία τους. Στο μεταξύ με τη φροντίδα του τότε προέδρου του χωριού, κ. Γεωργίου Χρήστου, ταγματάρχου σε τιμητική αποστρατεία, λειτούργησε και συσσίτιο με γάλα, ως πρωινό για όλα τα παιδιά του χωριού. Την εποχή εκείνη περίπου τοποθετήθηκε και η κ. Ανδρομάχη Σμυρνιώτου, σύζυγος του κ. Νικολάου από το χωριό μας. Ετσι υπήρχαν τώρα δύο «ντόπιες» δασκάλες στο χωριό μας, η κ. Λάμπρου με τις τάξεις Α – Ε – ΣΤ και η κ. Σμυρνιώτου

τε! Θυμάμαι πήγαμε στη Χαιρώνεια, στους Δελφούς, στη Χαλκίδα, για να δουν τα παιδιά τα νερά στον πορθμό του Ευρίπου. Κάναμε ακόμη και διήμερη εκδρομή στην Αθήνα, με επίσκεψη σε Θησείο, Ακρόπολη, Πανεπιστήμιο. Ακόμα και στο Πρώτο Νεκροταφείο πήγαμε για να δούμε τα περίφημα γλυπτά του Χαλεπά. Εκεί μας συνέβη το εξής απρόσμενο περιστατικό. Επειδή όταν επισκεφτήκαμε το νεκροταφείο έτυχε να είναι ψυχοσάββατο, ήταν εκεί πάρα πολλές κυρίες που πρόσφεραν κόλλυβα στα παιδιά. Πήξαμε στα κόλλυβα! Γεμίσαμε λοιπόν όλα μας τα καλάθκια και γυρίσαμε στο Μοσχάτο όπου θα διανυκτερεύαμε στο 1ο Δημοτικό Σχολείο της περιοχής, που μας φιλοξενούσε. Την άλλη μέρα φύγαμε ευτυχώς, αφού χαλάσαμε πρώτα τις βρύσες του σχολείου! (Φυσικά τις πληρώσαμε μετά).

Το 1953 η κ. Λάμπρου συνταξιοδοτήθηκε και στη θέση της τοποθετήθηκε η κ. Σπύρου. Περίπου το 1954-1955 πήραμε την εντολή να λειτουργήσουμε νυχτερινό σχολείο με υποχρεωτική φοίτηση για τους ενήλικες αναλφάβητους, όπου εργάστηκαν η κ. Σπύρου και η κ. Σμυρνιώτου.

Το 1955, με διευθύντρια του σχολείου την κ. Ελένη Σπύρου, έγινε η τελετή της θεμελίωσης του νέου κτιρίου του σχολείου, παρουσία του τότε επιθεωρητή Θηβών, του Νομάρχη Βοιωτίας, αλλά και όλων των κατοίκων του χωριού. Το οικοπέδο αποκτήθηκε με αγορά του από συνεταιρι-

σχολείο μας περήφανοι, αν και έλειπαν πολλά ακόμα για να τελειοποιηθεί. Δεν υπήρχε γραφείο διευθυντή, δασκάλων, νηπιαγωγείο, αποθήκες, τουαλέτες. Ακόμα και το μαγειρείο για το συσσίτιο, γιατί τότε είχε ξεκινήσει και το πρόγραμμα της μεσημεριανής σίτισης των μαθητών, στεγαζόταν σε ένα πρόχειρο υπόστεγο ή στο σπίτι της εκάστοτε μαγείρισσας.

Από το 1956 και έπειτα αρχίζει να εφαρμόζεται και ο θεσμός των Γυμναστικών Επιδείξεων, οι οποίες συμπληρώνονται με αγώνες δρόμου, άλματα και άλλα αθλήματα με την καθοδήγηση του κ. Μπλατσούκα. Επίσης, υπό την εποπτεία της κ. Σπύρου, τα παιδιά μαθαίνουν και παρουσιάζουν τοπικούς και άλλους εθνικούς χορούς. Εκτός από τις Γυμναστικές Επιδείξεις στο χώρο του σχολείου, συμμετείχαμε και σε περιφερειακές επιδείξεις, στα Βάγια, στη Δομβραίνα και αλλού. Στο μεταξύ το σχολείο προάγεται σε τριθέσιο. Με το διορισμό του τρίτου δασκάλου (δασκάλας συνήθως) μπορούμε να κάνουμε πιο συστηματική δουλειά. Οι επιδείξεις μας τώρα περιλαμβάνουν ρυθμικά τραγούδια και ασκήσεις με όμορφα κουστούμια. Θυμάμαι χαρακτηριστικά το θερσίμο, τα ναυτάκια, αναπαράστασεις παραμυθιών κ.α. Και οι γιορτές μας όμως γίνονται πιο πολλές και πιο πλούσιες. Τα Χριστούγεννα παρουσιάζαμε σκετς και κάλαντα, κάναμε αναπαράσταση της Γέννησης και ντύναμε τα παιδιά αγγελάκια ή καλικατζαράκια. Κάθε Αποκριά γιορτάζαμε παρουσιάζοντας «του Ποντικού το γάμο» από σχετικό παραμύθι, ενώ τραγουδούσαμε και χορεύαμε μασκαρεμένοι στην αυλή του σχολείου. Η πιο συγκινητική γιορτή όμως, που καθιερώθηκε μετά τον πόλεμο, ήταν εκείνη της 28ης Οκτωβρίου. Οι μνημές ήταν νωπές και πρόσφατες. Τα πατριωτικά τραγούδια και τα ηρωικά σκετς, που παρουσιάζαν οι μαθητές μας, συγκινούσαν βαθιά τον κόσμο και ιδιαίτερα όσους είχαν χάσει δικούς τους ανθρώπους στον πόλεμο και στην Κατοχή.

Αμέσως μετά την εγκατάσταση μας στο καινούριο κτίριο του σχολείου άρχισε και η δεντροφύτευση τόσο του χώρου της αυλής όσο και άλλων σημείων του χωριού μας, με την εποπτεία και τη φροντίδα του κ. Μπλατσούκα. Τότε έγινε και η περιφράξη της αυλής του σχολείου με μεγάλη μάντρα. Αλλά το έργο του κ. Μπλατσούκα και η γενική κοινωνική προσφορά του ξεπερνάει τα όρια του σχολείου και θα μπορούσε να είναι το θέμα ενός άλλου κειμένου για την ιστορία του χωριού μας.

Το μόνο πρόβλημα που παρέμενε άλυτο στο νέο κτίριο ήταν αυτό της θέρμανσης. Από τα παλαιότερα χρόνια, όταν διδάσκαμε στα νοικιασμένα κτίρια, αλλά και τώρα, στο νέο μας σχολείο, η θέρμανση γινόταν με ξυλόσομπες. Ξύλα έφερναν τα παιδιά α-

στη σελ. 4

Το Σ.Ε. 2008-2009 ο Σύλλογος Διδασκόντων του Δημοτικού Σχολείου Λεονταρίου, που αποτελείτο από την Διευθύντριά του κ. Αικατερίνη Σολωμού, τη Λεονταρίτισσα δασκάλα του κ. Σταυρούλα Βέργου και τη νηπιαγωγό του κ. Αλέξανδρα Κολιού, έκανε πρόταση να ονομαστεί το σχολείο μας «Δημοτικό Σχολείο Λεονταρίου-ΣΟΦΙΑ ΛΑΜΠΡΟΥ», προς το αρμόδιο Υπουργείο.

ΣΚΕΠΤΙΚΟ ΟΝΟΜΑΤΟΔΟΣΙΑΣ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΛΕΟΝΤΑΡΙΟΥ

Η Σοφία Λάμπρου, ήταν η πρώτη δασκάλα του χωριού και του σχολείου. Υπηρετήσε με αφοσίωση στο Δημοτικό Σχολείο Λεονταρίου, από την ίδρυσή του το 1917(σαν Δημοτικό Σχολείο Κασκαβελίου), έως την συνταξιοδότησή της το 1952, δηλαδή για 35 συναπτά έτη. Οι συνθήκες κάτω από τις οποίες δούλευε δεν ήταν και οι καλύτερες, δεν υπήρχε κτίριο του σχολείου με αποτέλεσμα να κάνει μάθημα για κάποια διαστήματα ακόμα και μέσα στην εκκλησία, επίσης αφού ήταν η μοναδική δασκάλα πολλές φορές είχε πάνω από 150 μαθητές σε όλες τις τάξεις. Παρόλα αυτά πολλοί μαθητές της έγιναν σπουδαίοι επιστήμονες, πράγμα δύσκολο και σπάνιο για την εποχή εκείνη, και για τα δεδομένα ενός χωριού. Αξίζει να αναφέρουμε ότι ήταν το μοναδικό σχολείο της περιοχής που λειτούργησε και την περίοδο της κατοχής αφού η δασκάλα του διέμενε εκεί.

Η Σοφία Λάμπρου, αν και κατήγετο από το Ζέλι Αταλάντης, αγάπησε τον τόπο αυτό, παντρεύτηκε τον Λεονταρίτη, καθηγητή Φυσικής Ευάγγελο Σπύρου και έζησε μέχρι το τέλος του βίου της στο χωριό Λεοντάρι. Αγαπήθηκε και αγάπησε το Λεοντάρι Θηβών, κατά κοινή ομολογία. Οι κάτοικοι συχνά την αναφέρουν και την μνημονεύουν. Ιδιαίτερα μιλούν για την αγάπη της για το σχολείο και την εκπαίδευση. Το σπίτι της πάντα ήταν ανοικτό για τους μαθητές, να δανείζονταν βιβλία, να την ρωτούν για τα μαθήματα καθ' όλη την διάρκεια της ημέρας, να την συμβουλευόταν γενικά.

Η ίδια κατήγετο από πατέρα δάσκαλο, στο σχολείο συνέχισε ως δασκάλα η κόρη της Ελένη και συνεχίζει την παράδοση της οικογένειάς μέχρι σήμερα η εγγονή της.

Στο πρόσωπό της τιμάμε τόσο την ίδια, την ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΣΟΦΙΑ ΛΑΜΠΡΟΥ, όσο και τον ανώνυμο δάσκαλο που μοχθεί και κοπιάζει για την παιδεία μας, καθώς επίσης και όλους τους Λεονταρίτες επιστήμονες που στο πέρασμα του χρόνου πολλά προσέφεραν τόσο στο σχολείο μας, όσο και στον τόπο τους.

Αναφορές στο πρόσωπό της έχει κάνει τόσο η τοπική εφημερίδα «ΤΟ ΠΟΛΥΑΝΔΡΙΟΝ», όσο και η ΚΟΙΝΟΤΗΣ ΛΕΟΝΤΑΡΙΟΥ, με ονοματοδοσία δρόμου με το όνομά της.

2009

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΘ. 180 -1890- Εν Αθήναις τη 25 Ιουλίου

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Περί συστάσεως δημοτικού σχολείου θηλέων εν Ερημοκάστρω και Κασκαβελίω του δήμου Θεσπιών.....4

Σελίς 748

Αριθ. 1646

Περί συστάσεως δημοτικού σχολείου θηλέων εν Ερημοκάστρω και Κασκαβελίω του δήμου Θεσπιών.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΛΠ

Λαβόντες υπ' όψιν το υπ' αριθ. 42 και υπό ημερομηνίαν 5 Δεκεμβρίου π. Έτους ψήφισμα του δημοτικού συμβουλίου του δήμου Θεσπιών το υποβληθέν ημίν δια της υπ' αριθ. 1338 και από 31 Ιανουαρίου ε. ε. αναφοράς του νομάρχου Αττικής και Βοιωτίας.

Συνιστών με συμφώνως τω αρθρω 59 του περί δημοτικών σχολείων νόμου δημοτικών σχολείων εν τη κώμη Ερημοκάστρου και Κασκαβελίου, πρωτεύουσής του δήμου Θεσπιών.

Εν Αθήναις τη 21 Ιουλίου 1890

ΟΥΠΟΥΡΓΟΣ

Γ. Ν. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

Από την τελετή θεμελίωσης του κτιρίου του σχολείου μας, στην θέση Αλώνια. Ο νομάρχης κ. Μήλιος συγχαίρει την δασκάλα κ. Νίτσα Σπύρου, διακρίνεται και ο νέος ιερέας, τότε, Παπατέλειος.

με τις τάξεις Β – Γ – Δ. Ήταν η εποχή που το σχολείο στεγαζόταν ακόμα στο κτίριο Πετρούλια.

Μετά την Κατοχή το σχολείο λειτούργησε κανονικά, με τις γιορτές του, τις εκδρομές του και όλο του το πρόγραμμα. Τότε άρχισαν και οι παιδαγωγικές εκδρομές – επισκέψεις με τη συγκαίνωνία. Εγώ ήμουν τότε νεοδιόριστη δασκάλα στο Νιχώρι και διοργανώναμε τα δύο σχολεία μαζί, Νεοχωρίου – Λεονταρίου, εκδρομές. Και που δεν πήγαμε τα παιδιά τό-

σμούς και την κοινότητα του χωριού και με δωρεά μέρους του οικοπέδου από κατοίκους που γειτόνευαν με το χώρο. Η ανέγερση του κτιρίου έγινε με έξοδα του συνεταιρισμού και με τη χορηγία του κράτους.

Το 1956 συνταξιοδοτήθηκε η κ. Σμυρνιώτου και στη θέση της τοποθετήθηκε ο κ. Ανδρέας Μπλατσούκας. Τώρα, με διευθυντή τον κ. Μπλατσούκα, εντατικοποιήθηκαν οι ενέργειες και το κτίριο ήταν πια έτοιμο να μας δεχθεί. Μπήκαμε στο καινούριο

Στην φωτογραφία εικονίζονται όλοι οι άρρενες μαθητές της Στ' τάξης με τον δασκάλό τους κ. Ανδρέα Μπλατσούκα. Όρθιοι από εριστερά: ..., Βασίλειος Βυλλιώτης, ..., Γεώργιος Βρακάς, ..., ο δάσκαλος Ανδρέας Μπλατσούκας, ..., Νικόλαος Καλατζής, Τριαντάφυλλος Χατζής, Χάρλαμπος Μακρής, Λάμπρος Νικολάου. Καθιστοί από αριστερά: ..., Γεώργιος γεωργίου, ..., Κωστής Γεωργίου, Κωνσταντίνος Καλατζής, Αθανάσιος Μαρίνης,

Η φωτογραφία είναι τραηγμένη γύρω στο 1960 και εικονίζεται η δασκάλα κ. Νίτσα Σπύρου με τους μαθητέ-τριες. Διακρίνονται: Σωτηρία Κόλλια, Ζωγράφ Μαρίνη, Κίτσα Κόλλια, Χρυσούλα Κόλλια, Χρυσούλα Χατζή, Ευθυμία Γκιζιώτη, Δέσποινα Κόλλια-Μάγκα, Ανθούλα Στάθη, Τασία Μάγκα-Μακρή, Ευγενία Κιούση, Δήμητρα Κόλλια, Γιάννης Χ. Κόλλιας και Γιάννης Μ. Κόλλιας, Κωστής Γεωργίου, Παναγιώτης Χατζής, Παύλος Νικολάου, Λουκάς Κατζέλης.

ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΛΑΒΑΜΕ ΚΑΙ ΑΦΟΡΟΥΝ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

«Πολύτιμα θυμητάρια της Θήβας». Στη Θήβα λειτούργησε το 1812 το πρώτο ελληνικό σχολείο. Μετά την Επανάσταση του '21 η πόλη είχε ισοπεδωθεί, μαζί και το σχολείο. Η Θήβα όμως υπήρξε δέκα χρόνια μετά, το 1831, η τρίτη βιοτική πόλη στην οποία η πολιτεία ίδρυσε δημόσιο σχολείο.

Τα λησμονημένα αυτά γεγονότα αφηγείται παραθέτοντας και τις σχετικές φωτογραφικές μαρτυρίες ο Γιάννης Λ. Λάμπρου στο λεύκωμά του «Θήβα. Νεότερος Κύκλος Πολιτισμού». Ενα βιβλίο που όταν το ξεφυλλίζεις νιώθεις σαν να σκαλίζεις παλιό μπαούλο με τα πολύτιμα θυμητάρια μιας οικογένειας, της ευρύτερης ελληνικής οικογένειας που έζησε τα πρώτα μετεπαναστατικά χρόνια στην ελληνική επαρχία.

Για τον συγγραφέα, εν αρχή είναι η παιδεία. Γι' αυτό οι πρώτοι που σε καλωσορίζουν στον τόμο αυτό είναι μαθητές του Σχολαρχείου με τα καπέλα τους και στο μέσον ανάμεσά τους η αρχοντική φυσιογνωμία του γέροντα-διδασκάλου με ρεντινγκότα και παπιγιόν. Το σχολείο τότε ήταν σαν κυριακάτικη λειτουργία. Πήγαινες φορώντας τα καλά σου.

Ακολουθούν εικόνες από σχολικές γιορτές, εκδρομές, παρελάσεις, γυμναστικές επιδείξεις, θεατρικές παραστάσεις, λαϊκούς χορούς, συναυλίες, βραβεύσεις... Ενσταντανέ μιας άλλης εποχής.

Τι κι αν δεν αναγνωρίζεις ψυχή; Αυτή είναι η Ελλάδα. Εδώ φιγουράρει ο ντόπιος ποιητής που έγραψε ιστορία, εκεί η δράση των πολιτιστικών συλλόγων, με τις χοροεπιδείξεις τους. Σε άλλη ενότητα παρουσιάζονται οι καλλιτέχνες φωτογράφοι, τα σινεμά, οι πλατείες, τα αρχοντικά και τα αρχαία μνημεία. Ανάμεσά τους, να σου και ο Αντώνης Κεραμόπουλος που πραγματοποίησε τις πρώτες αρχαιολογικές ανασκαφές και αποκάλυψε το ανάκτορο του Κάδμου. Αλλά και ο Θηβαίος Ιωάννης Θρεψιάδης που με δική του παρέμβαση διασώθηκαν στην περίοδο της γερμανικής κατοχής οι αρχαιολογικές συλλογές του Μουσείου Θηβών.

Μη φανταστείτε καμιά πολυτελή έκδοση. Ενα βιβλίο που ξεχειλίζει αγαπημένες αναμνήσεις του παρελθόντος είναι, υπογεγραμμένο από έναν λάτρη της νεότερης ιστορίας των Θηβών.

N. ΚΟΝΤΡΑΡΟΥ-ΡΑΣΣΙΑ, ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, 23 ΙΟΥΛΙΟΥ 2009, σελίδα 27

Μορφές του χωριού μας

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ 1919-1998

Ο Αθανάσιος Δημητρίου, ήταν το τρίτο από τα έξι παιδιά του Παπαθόδωρου και της Παναγιούλας Βρακά.

Γεννήθηκε στο Λεοντάρι Θηβών το 1921 και αφού έμαθε τα πρώτα γράμματα από την Κυρά-Σοφία, συνέχισε σε Γυμνάσιο της Αθήνας από όπου και αποφοίτησε. Το 1938 δίνει εξετάσεις και εισάγεται στην Μαράσλειο Παιδαγωγική Ακαδημία, από την οποία αποφοιτά το 1942.

Το 1942 εγγράφεται στην Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, όπου την παρακολουθεί μέχρι το 1947 και φτάνει επιτυχώς στο τρίτο έτος. Παράλληλα εργάζεται στο «ΙΔΙΩΤΙΚΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ - Ι. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ», σαν εκπαιδευτικός, προσφέροντας συγχρόνως και υπηρεσίες λογιστή της επιχείρησης. Τα δύσκολα χρόνια της κατοχής αλλά και η ανάγκη να εργασθεί δεν του επέτρεψαν, παρόλο που έφτασε επιτυχώς μέχρι το τρίτο έτος, να την τελειώσει.

Το 1947-1949, υπηρετεί την θητεία του στην πατρίδα σαν Δεκανεύς του Πεζικού.

Από το 1949 έως το 1953 εργάζεται πάλι σαν εκπαιδευτικός.

Το 1953 προσλαμβάνεται στο ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗ από το οποίο και παίρνει σύνταξη.

Νυμφεύεται το 1955 την Ευθυμία Δημητρίου από την Αργίτιο, υπάλληλο της ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, με την οποία αποκτούν δύο παιδιά, τον Θοδωρή και την Βάσω, τα οποία αργότερα θα του χαρίσουν τέσσερα εγγονάκια.

Η ζωή του τελειώνει στη Αθήνα στις 8-3-1998, αλλά η τελευταία του κατοικία βρίσκεται στο χωριό του Λεονταρίου Θηβών.

Ο Αθανάσιος Δημητρίου, διορθώνοντας γραπτά των μαθητών του στην ΣΧΟΛΗ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ το 1952.

Διακρίνονται ο Αθανάσιος Δημητρίου παρέα με τα αδέρφια, Παναή Χατζή-Καθηγητή, Βασιλάκη Χατζή και την Ανθούλα Χατζή, σε κέντρο διασκεδάσεως της εποχής. Περίπου το 1955.

Η ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΜΑΣ Κ.Κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΑΣ

Ο Σεβασμιώτατος μετά την πανυγηρικήν Θεία Λειτουργία, κάτω από τον ίσκιο της μουριάς στο καφενείο η « ΜΟΥΡΙΑ», με τον Δήμαρχο μας κ. Πελώνη, τον Παπαγιάννη και τον Παπατέλειο, απολαμβάνουν τα της φιλοξενίας μας.

από τη σελ. 1

φωτογραφία στο υπό ανέγερση Πνευματικό Κέντρο του Ναού μας, πράγμα που έγινε, ο Σεβασμιώτατος ζήτησε να φωτογραφηθεί με τον Παπατέλειο, αφού πρώτα του περιποιήθηκε την λευκή γενειάδα και τον αγκάλιασε. Στην έξοδο από τον Ιερό Ναό, πολλά παιδιά έτρεξαν να πάρουν την ευχή του, ο Σεβασμιώτατος βρήκε τρόπο και τα κέρασε παγωτό. Το Εκκλησιαστικό Συμβούλιο κέρασε γλυκά και αναψυκτικά στο καφενείο η «Μουριά» κάτω από τον ίσκιο που μας πρόσφερε απλόχερα η μουριά. Εκεί μια ευχάριστη έκπληξη περίμενε τον ποιμενάρχη μας. Με την ευλογία Του πήρε τον λόγο εκπρόσωπος της εφημερίδας μας ο οποίος είπε τα εξής: «Σεβασμιώτατε μας είναι γνωστή η επιθυμία σας να μην σας προσφέρονται δώρα, στις για πρώτη φορά επισκέ-

ψεις σας, στις ενορίες της Ιεράς Μητροπόλεώς σας. Κάνοντάς υπακοή στην επιθυμία σας αλλά κατ'οικονομία, για να θυμάστε την Επίσημο Πρώτη στο χωριό μας, η εφημερίδα μας με την άδεια του Παπαγιάννη μας, σας προσφέρει ένα μικρό και συμβολικό δώρο. Δεν θα μπορούσε να είναι άλλο από ένα στυλογράφο, για να σας θυμίζει και την εφημερίδα μας αλλά διότι και δια της γραφής διεδόθη το Ευαγγέλιο. Παρακαλούμε ο Παπαγιάννης να προφέρει το δώρο στον Σεβασμιώτατο.» Αργότερα ο Σεβασμιώτατος επισκέφθηκε την Δανειστική Βιβλιοθήκη του κ. Κόλλια και τον παλιό Προφήτη Ηλία. Η ώρα ήταν προχωρημένη όταν οι καμπάνες χτύπησαν με την αναχωρήσή του για την έδρα του.

Πατήρ Ιωάννης Κ. Κόλλιας
Νικόλαος Ι. Δημητρίου

Δημοτικό Σχολείο Λεονταρίου

από τη σελ. 3

πό τα σπίτια τους. Έτσι ανάβαμε τις σόμπες, υποφέραμε όμως μονίμως από το κρύο και τους καπνούς. Καθαρίστρια δεν υπήρξε ποτέ στο σχολείο. Ομάδες παιδιών καθάριζαν το σχολείο και άναβαν τη σόμπα μαζί με τη δασκάλα ή το δάσκαλο τους. Όλα αυτά όμως έδιναν χαρά στα παιδιά και ευχάριστα τα εκτελούσαν. Ήταν δύσκολα, μα ευχάριστα και δημιουργικά, αξέχαστα χρόνια. Παιδιά και δάσκαλοι είχαμε το σχολείο σα δεύτερο σπίτι μας. Με κάθε λήξη του σχολικού έτους, και αφού ευχόμαστε «καλό κατευόδιο» στους μαθητές της έκτης τάξης, η βασική ευχή μας δεν ήταν «καλό καλοκαίρι», αλλά «Ραντεβού το Σεπτέμβριο». Έτσι νιώθαμε για το σχολείο μας. Ήταν ο χώρος μας, το κοινό μας σπίτι.

Στο σχολείο δεν υπήρχε νηπιαγωγείο, γι' αυτό με την παρότρυνση και του προσταμένου μας δεχόμαστε όλα τα νήπια. Έρχονταν οι μητέρες και

μας παρακαλούσαν να τα κρατήσουμε για να μπορέσουν να πάνε για δουλειά στα χωράφια. Η δασκάλα λοιπόν της πρώτης τάξης δεχόταν και τα νήπια. Από μια άποψη αυτό διευκόλυνε και τη δασκάλα, γιατί έτσι πολλά παιδιά έρχονταν την άλλη χρονιά στην πρώτη τάξη προετοιμασμένα και εξοικειωμένα με το σχολείο. Νηπιαγωγείο λειτούργησε αργότερα, όταν χτίστηκε και πρόσθετο οίκημα, στο οποίο στεγάστηκε και ο τέταρτος δάσκαλος όταν το σχολείο έγινε τετραθέσιο.

Αυτή ήταν η σχολική ζωή, όπως τη έζησε η προπολεμική και η μεταπολεμική γενιά των δασκάλων στο χωριό μας. Για τα πιο πρόσφατα είναι αρμόδιοι οι νεώτεροι από μας. Νομίζω ότι εμείς, είμαστε οι τελευταίοι μιας εποχής του χωριού. Μιας εποχής που το χωριό ήταν γεμάτο ζωή και δράση. Είμαστε ευτυχείς γιατί ζήσαμε αυτή την περίοδο της ζωής του χωριού, γιατί δώσαμε και πήραμε α-

γάπη από τα τότε παιδιά. Σήμερα οι παλιοί μαθητές μας είναι επιτυχημένοι ενήλικες, χρήσιμοι στην κοινωνία και πολλοί επιστήμονες. Σε όλους αυτούς αφιερώνω αυτό το κείμενο με την ευχή για πρόοδο και την αγάπη της παλιάς τους δασκάλας.

Δάσκαλοι μετά την κατοχή
Λάμπρου Σοφία 1918-1953
Σμυρνιώτου Ανδρομάχη 1943-1955
Σπύρου Ελένη 1953-1968
Μπλατσούκας Ανδρέας 1956-1967
Καμούτσης Στυλιανός 1965-
Παύλου Γεώργιος 1967-

Δάσκαλοι που πέρασαν περιστασιακά
Δημητρίου Τασούλα
Παπαδοπούλου Γεωργία
Καραγιάννη Ευαγγελία
Πιτολάκη
Ελπίδα
Κατσαρού Γιώτα
Οικονόμου Ευθυμία
Παπαθεοχάρη Γεωργία
Δελή Γεωργία

Ελένη Σπύρου

<http://leontari-thivon.blogspot.com>

ΞΕΝΙΔΕΣ ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΝ ΤΟΝ
ΤΟΠΟ ΜΑΣ ΚΑΙ ΑΞΙΖΕΙ ΝΑ ΕΠΙΣΚΕΦΘΟΥΜΕ

<http://exeisminima.gr/blog/>

<http://thiva-press.blogspot.com/>

Το «ΕΧΕΙΣ ΜΥΝΗΜΑ» και το «ΘΗΒΑ-ΠΡΕΣΣ» είναι δυο πολύ καλές σελίδες μέσα στο χάος του διαδικτύου, για να ενημερώνεσαι για ότι συμβαίνει στο τόπο μας, δηλαδή την επαρχία Θηβών.